

ПОСЛАННЯ ДО РИМЛЯН

Розділ: **1** 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

РОЗДІЛ: 1

Павло, слуга Христа Ісуса, покликаний апостол, вибраний для Євангелії Божої,
² яку Бог наперед був обіцяв через своїх пророків у Святих Писаннях
³ про Сина свого, народженого тілом із сімени Давида,
⁴ установленого сином Божим у силі, духом святости, через воскресіння мертвих, -
про Ісуса Христа, Господа нашого,
⁵ через якого ми одержали ласку й апостольство на послух віри між усіма народами
на прославу його імени,
⁶ між якими й ви - покликані Ісуса Христа;
⁷ усім, що в Римі, Божим улюбленим, покликаним святим: благодать вам і мир від
Бога, нашого Отця, і Господа Ісуса Христа.
⁸ Насамперед дякую Богові моєму, через Ісуса Христа, за всіх вас, що віра ваша
славиться по всьому світі.
⁹ Свідок бо мені Бог, якому я служу духом моїм, благовістуючи його Сина, що я
безперестанно згадую про вас
¹⁰ і завжди прошу в моїх молитвах, чи врешті-решт пощастить мені, з волі Божої,
прийти до вас;
¹¹ бо прагну вас бачити, щоб поділитися з вами якимнебудь духовним даром, щоб
вас зміцнити,
¹² тобто підбадьоритись разом, між вами, спільною вірою, вашою і моєю.
¹³ Не хочу я, брати, від вас таїти, що я часто мав намір прийти до вас, - та досі
завжди мені щось ставало на перешкоді, - щоб мати якийнебудь плід і між вами, як і
між іншими народами.
¹⁴ Я почуваю себе боржником перед греками і чужинцями, розумними і неуками:
¹⁵ тож, щодо мене, я готовий і вам, що мешкаєте в Римі, проповідувати Євангелію.
¹⁶ Бо я не соромлюся Євангелії: вона бо - сила Божя на спасіння кожному, хто вірує:
перше юдеєві, а потім грекові, -
¹⁷ справедливість бо Божя об'являється в ній з віри у віру, як написано: «Праведник з
віри буде жити.»
¹⁸ Бо гнів Божий відкривається з неба на всяку безбожність і несправедливість
людей, які правду спиняють несправедливістю;
¹⁹ тому що те, що можна відати про Бога, їм явне, бо Бог їм об'явив;
²⁰ невидиме ж його, після створення світу, роздумуванням над творами, стає видиме:
його вічна сила і божество, так що нема їм оправдання.

- ²¹ Бо, пізнавши Бога, не як Бога прославляли або дякували, але осуєтилися у своїх мудруваннях, і притемнилося їхнє нерозумне серце.
- ²² Заявляючи, що вони мудрі, стали дурними
- ²³ і проміняли славу нетлінного Бога на подобу, що зображує тлінну людину, птахів, четвероногих і гадів.
- ²⁴ Тому й передав їх Бог за похотями їхнього серця на нечистоту, щоб вони самі сквернили власні тіла між собою.
- ²⁵ Вони замінили Божу правду на неправду і честь віддавали і служили створінню радше, ніж Творцеві, котрий благословен повіки. Амінь.
- ²⁶ За це ж і видав їх Бог пристрастям ганебним, бо їхні жінки змінили природні вживання на протиприродні;
- ²⁷ так само і чоловіки, полишивши природні вживання з жінкою, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, чинячи ганьбу, чоловіки на чоловіках, і приймаючи на собі самих належну плату свого блуду.
- ²⁸ І як вони не вважали потрібним триматися правдивого спізнання Бога, Бог видав їх ледачому розумові чинити негодяще:
- ²⁹ вони - сповнені всякої неправости, лукавства, захланности, злоби, повні заздрости, убивства, колотнечі, підступу, злоби;
- ³⁰ вони - обмовники, наклепники, богоненавидники, зухвальці, горді, хвальки, винахідники зла, неслухняні батькам,
- ³¹ нерозумні, зрадливі, безсердечні, немилосердні.
- ³² Вони, хоч спізнали Божий присуд, що, хто таке чинить, заслугує на смерть, не тільки це роблять, але й схвалюють це в тих, що таке чинять.

РОЗДІЛ: 2

- О**сь чому немає тобі оправдання, хто б ти не був, о чоловіче, що судиш; бо в чому судиш іншого, ти сам себе засуджуєш: чиниш бо те саме, що судиш;
- ² ми ж знаємо, що суд Божий відбувається по правді на тих, що таке чинять.
- ³ Чи думаєш про те, о чоловіче, - який судиш тих, що таке чинять, а сам таке робиш, - що ти суду Божого уникнеш?
- ⁴ Або погорджуєш багатством його доброти, поблажливості і довготерпеливості, не знаючи, що Божа доброта тебе веде до покаяння?
- ⁵ Та ти жорстокістю своєю і нерозкаяністю серця збираєш гнів на себе в день гніву, коли об'явиться правдивий суд Бога,
- ⁶ що віддасть кожному за його вчинками:
- ⁷ тим, що витривалістю в добрім ділі шукають слави, чести і нетління - життя вічне;
- ⁸ а сварливим та неслухняним правді, але слухняним кривді - гнів та обурення.
- ⁹ Горе й утиск на всяку душу людську, що чинить зло: на юдея перше, потім грека;
- ¹⁰ слава ж і честь, і мир усякому, хто чинить добро: юдеєві перше, а потім грекові,
- ¹¹ бо Бог не вважає на особу.
- ¹² Бо ті, що згрішили поза законом, поза законом і згинуть; а ті, що згрішили під законом, будуть суджені законом.
- ¹³ Бо не слухачі закону справедливі перед Богом, а виконавці закону оправдаються.
- ¹⁴ Бо коли погани, що не мають закону, з природи виконують те, що законне, вони, не

мавши закону, самі собі закон;

15 вони виявляють діло закону, написане в їхніх серцях, як свідчить їм їхнє сумління і думки, то засуджуючи їх, то оправдуючи, -

16 в день, коли Бог, згідно з моєю Євангелією, судитиме тайні вчинки людей через Ісуса Христа.

17 Та коли ти, що звешся юдей, що спираєшся на закон і хвалишся Богом,

18 ти, що знаєш його волю і, навчившись із закону, розбираєш, що краще,

19 упевняєш себе, що ти провідник сліпим, світло тим, що в темряві,

20 виховник невігласів, учитель дітей, бо маєш у законі вираз знання і правди, -

21 ти, отже, що інших навчаєш, себе самого не навчаєш! Проповідуєш не красти, а сам крадеш!

22 Наказуєш не чинити перелюбу, і чиниш перелюб! Гидуєш бовванами, а чиниш святокрадство!

23 Ти, що хвалишся законом, переступом закону Бога зневажаєш.

24 Бо, як написано, через вас ім'я Боже зневажається між поганями.

25 Обрізання корисне, коли виконуєш закон; а коли ти переступаєш закон, обрізання твоє стало необрізанням.

26 Коли ж необрізаний пильнує постанови закону, то чи не порахується йому його необрізання за обрізання?

27 І необрізаний по природі, виконуючи закон, осудить тебе, що, не зважаючи на Письмо й обрізання, ти переступник закону;

28 бо не той юдей, що є ним назовні, і не те обрізання, що назовні, на тілі,

29 а той, хто юдей у скритості, і те обрізання серця - за духом, не за буквою; такому похвала не від людей, але від Бога.

РОЗДІЛ: 3

В чому вищість юдея? Або яка користь з обрізання?

2 Велика з кожного погляду: їм бо, насамперед, були довірені пророцтва Божі.

3 Що ж бо, коли деякі не повірили? Хіба ж їхня невірність знищить вірність Божу?

4 Ясно, що ні! Треба визнати радше, що Бог правдомовний, а кожний чоловік брехливий, як написано: «Щоб ти оправдався у твоїх словах і переміг, коли будуть тебе судити.»

5 Коли ж наша несправедливість виявляє Божу праведність, то що скажемо? Чи ж Бог є несправедливий - по-людському говорю! - коли наводить гнів свій?

6 Зовсім ні! Бож як би Бог мав світ судити?

7 Та коли Божя правда моєю неправдою більше сяє, йому на славу, то нащо мене ще як грішника судити?

8 Чому ж тоді деякі нас очорнюють і деякі говорять, нібито ми кажемо: «Робімо зло, щоб із нього вийшло добро»? На таких суд справедливий.

9 То що ж? Маємо перевагу? Зовсім ні! Бож ми перед тим обвинуватили юдеїв і греків, що вони всі під гріхом,

10 як написано: «Немає справедливого, ані одного!

11 Немає тямущого, немає, хто шукав би Бога.

12 Усі з дороги збилися, зробилися нікчемні! Немає, хто добро творив би, ані одного!

- ¹³ Їхнє горло - гріб відкритий, до обману язик їх схильний, отрута гадюча у них під губами.
- ¹⁴ Уста у них прокльонів повні і гіркоти.
- ¹⁵ Щоб проливати кров, швидкі їхні ноги.
- ¹⁶ На їхніх дорогах злидні і руїна.
- ¹⁷ Вони не відають дороги миру.
- ¹⁸ Немає Божого остраху у них перед очима.»
- ¹⁹ Ми ж знаємо, що все, що закон говорить, тим, які під законом, говорить, щоб усякі уста замкнулись і щоб увесь світ визнав себе винним перед Богом,
- ²⁰ бо ніхто не оправдається перед ним ділами закону: законом бо гріх пізнається.
- ²¹ Тепер же без закону з'явилася Божа справедливість, засвідчена законом і пророками;
- ²² справедливість Божа через віру в Ісуса Христа для всіх, хто вірує, бо нема різниці.
- ²³ Всі бо згрішили й позбавлені слави Божої,
- ²⁴ і оправдуються даром його ласкою, що через відкуплення, в Ісусі Христі:
- ²⁵ якого видав Бог як жертву примирення, в його крові, через віру, щоби виявити свою справедливість відпущенням гріхів колишніх,
- ²⁶ за час довготерпіння Божого, щоби виявити свою справедливість за нинішнього часу, - щоб він був справедливий і усправедлилював того, хто вірує в Ісуса.
- ²⁷ Де ж тоді хвальба? Вона виключена. - Яким законом? Діл? Ні, але законом віри.
- ²⁸ Бо ми вважаємо, що чоловік оправдується вірою, без діл закону.
- ²⁹ Хіба Бог - тільки юдеїв, а не й поган? Авжеж, і поган,
- ³⁰ бо є лиш один Бог, що оправдує обрізаних завдяки вірі і необрізаних через віру.
- ³¹ То, значить, вірою ми касуємо закон? Ні, навпаки, ми його стверджуємо.

РОЗДІЛ: 4

Що ж, скажемо, знайшов Авраам, наш праотець, за тілом?

- ² Бо коли Авраам оправдався ділами, то він має похвалу, але не перед Богом.
- ³ Що бо говорить Письмо? Повірів Авраам Богові, і це йому було пораховано за оправдання.
- ⁴ Тому, хто виконує якусь роботу, заробіток рахується не як ласка, але як щось належне;
- ⁵ тому ж, хто не виконує, а вірує в того, який оправдує нечестивця, віра його рахується за оправдання.
- ⁶ Як то й Давид проголошує щасливим чоловіка, якому Бог зараховує оправдання без діл:
- ⁷ «Щасливі ті, яким відпущені беззаконня і яким гріхи прикриті.
- ⁸ Щаслива людина, якій Господь гріха не порахує.»
- ⁹ Чи ж оце щастя лише для обрізаних, а чи й для необрізаних? Бо ми говоримо: «Віра була зарахована Авраамові як оправдання.»
- ¹⁰ Як же зарахована? Як він уже був обрізаний, чи як ще необрізаний? Не як він був обрізаний, але як необрізаний.
- ¹¹ І він прийняв ознаку обрізання, - печать оправдання, через віру, яку мав, будучи необрізаним, щоб бути батьком усіх тих, які вірять, не будучи обрізаними, щоб

оправдання було їм теж пораховане;

12 і щоб він був батьком обрізання не лиш обрізаним, але й тим, що ходять слідами віри, яку ще перед обрізанням мав батько наш Авраам.

13 Бож не через закон була дана обітниця, зроблена Авраамові чи його потомству, що він буде спадкоємцем світу, але через оправдання віри, -

14 бо коли спадкоємці ті, що в законі, то віра не має сили й обітниця не має вартости:

15 закон бо викликає гнів, а там, де нема закону, нема й переступу.

16 Тому, отже, обітниця від віри, щоб була вона дарова і забезпечена всім нащадкам, не тільки тим, що з закону, але й тим, що з віри Авраама, який є батько нам усім,

17 як написано: «Я настановив тебе батьком багатьох народів, - перед тим, в кого він увірував, - перед Богом, що оживляє мертвих і кличе те, чого немає, наче б воно існувало.»

18 Він, проти надії надіявшись, повірив, що стане батьком багатьох народів, згідно з тим, як було сказано: «Таке буде твоє потомство!»

19 Він, не захитавшись вірою, не зважав на своє вже примерле тіло - було ж йому яких сто років - і на завмерле лоно Сари.

20 Перед Божою обітницею він не піддався зневірі, навпаки ж - скріпився вірою і, воздавши хвалу Богові,

21 зовсім був певний, що він обіцяне спроможен виконати.

22 Тому і пораховано йому це за оправдання.

23 І не про нього одного тільки написано, що то було пораховано йому,

24 але й про нас, яким віра порахується, - нас, що віруємо в того, хто воскресив із мертвих Ісуса, Господа нашого,

25 що був виданий за гріхи наші і воскрес для нашого оправдання.

РОЗДІЛ: 5

Оправдані ж вірою, ми маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа,

2 через якого ми вірою одержали доступ до тієї ласки, що в ній стоїмо і хвалимося надією на славу Божу.

3 Та й не тільки це, але ми хвалимось і в утисках, знаючи, що утиск виробляє терпеливість,

4 терпеливість - досвід, а досвід - надію.

5 Надія ж не засоромить, бо любов Бога влита в серця наші Святим Духом, що нам даний.

6 Христос бо, тоді як ми були ще безсилі, у свою пору, помер за безбожних.

7 Воно навряд чи хто за праведника вмирає; бо за доброго, може, хтось і відважився б умерти.

8 Бог же показує свою до нас любов тим, що Христос умер за нас, коли ми ще були грішниками.

9 Отож, тим більш тепер, оправдані його кров'ю, ми спасемося ним від гніву.

10 Бо коли, будши ворогами, ми примирилися з Богом смертю його Сина, то тим більше тепер, примирившись, спасемося його життям.

11 І не тільки те, але і хвалимось у Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, через якого ми тепер одержали примирення.

- 12** Тим то як через одного чоловіка увійшов у світ гріх, і з гріхом смерть, і таким чином смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили;
- 13** бо і до закону гріх був у світі, але гріх не рахується, коли нема закону;
- 14** однак смерть панувала від Адама аж до Мойсея і над тими, що не згрішили подібним переступом Адама, що є образ того, що мав прийти.
- 15** Та не так воно з провиною, як з даром ласки. Бо коли через переступ одного померло багато, то тим більше ласка Божа і дар через ласку одного чоловіка, Ісуса Христа, щедро вилились на багатьох.
- 16** І не так воно є з даром, як із провиною одного грішника: бо суд по одній провині приносить засуд, а дар ласки по багатьох провинях - оправдання.
- 17** Бо коли через переступ одного смерть царювала завдяки (чинові цього) одного, то тим більш ті, що одержують щедро ласку і дар оправдання, царюватимуть у житті через одного Ісуса Христа.
- 18** І, таким чином, як через переступ одного на всіх людей прийшов засуд, так через чин справедливості одного на всіх людей приходить життєдайне оправдання.
- 19** Бо як через непослух одного чоловіка багато людей стали грішниками, так через послух одного багато людей стане праведними.
- 20** Закон же прийшов, щоб збільшився переступ, а де збільшився гріх, там перевершила ласка,
- 21** щоб, як панував гріх зо смертю, так панувала і ласка через оправдання на вічне життя, через Ісуса Христа, Господа нашого.

РОЗДІЛ: 6

Що ж скажемо? Чи зостанемось у грісі, щоб помножилася ласка?

- 2** Зовсім ні! Ми, що вмерли для гріха, - як нам у ньому далі жити?
- 3** Чи ж ви не знаєте, що всі ми, що в Христа Ісуса охристілися, у смерть його христілися?
- 4** Ми поховані з ним через хрищення на смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям.
- 5** Бо якщо ми з'єднані з ним подобою його смерті, то будемо і подобою воскресіння.
- 6** Знаємо ж, що старий наш чоловік став розп'ятий з ним, щоб знищилось оце гріховне тіло, щоб нам гріхові більш не служити;
- 7** бо хто вмер, той від гріха звільнився.
- 8** Коли ж ми вмерли з Христом, то віруємо, що й житимемо з ним,
- 9** знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, вже більше не вмирає: смерть над ним більше не панує.
- 10** Вмираючи бо, він умер для гріха раз назавжди, а живучи, живе для Бога.
- 11** Так само й ви вважайте себе за мертвих для гріха, а за живих для Бога, в Христі Ісусі.
- 12** Нехай, отже, не панує гріх у смертнім вашім тілі, щоб вам коритися його пожадливістям,
- 13** і не видавайте членів ваших гріхові за знаряддя неправедности, але віддайте себе Богові, як оживих із мертвих, а члени ваші, як зброю праведности.
- 14** Бо гріх не буде більш над вами панувати: ви бо не під законом, а під ласкою.

- 15** Що ж? Чи будемо грішити, бо ми не під законом, а під ласкою? Зовсім ні!
- 16** Хіба не знаєте, що ви слуги того, кому віддаєте себе за слуг на послух, кого слухаетесь: чи то гріха - на смерть, чи то послуху - на праведність?
- 17** Але дяка Богові, що ви, будши колись слугами гріха, з усього серця послухалися тієї науки, якій ви піддалися,
- 18** та що, звільнившись від гріха, стали слугами праведности.
- 19** Я говорю по-людському, через неміч вашого тіла. Бо так, як ви колись віддавали ваші члени на служіння нечистоті і беззаконню, щоб жити беззаконно, так тепер віддайте ваші члени на служіння праведності, на освячення.
- 20** Коли ж ви були слугами гріха, ви були вільні від праведности.
- 21** Які ж плоди ви тоді мали? Того ви тепер соромитеся, бо кінець їхній - смерть.
- 22** Тепер же, звільнившись від гріха і ставши слугами Богові, маєте ваш плід на освячення, а кінець - життя вічне.
- 23** Бо заплата за гріх - смерть, а дар ласки Божої - життя вічне в Христі Ісусі, Господі наших.

РОЗДІЛ: 7

- Х**іба не знаєте, брати, - я тим говорю, які знають закон, - що закон панує над людиною, поки вона живе?
- 2** Отак і заміжня жінка, поки живе чоловік, зв'язана (з ним) законом; а коли помре чоловік, вона звільняється від закону чоловіка.
- 3** Тим то, поки живе чоловік, вона буде вважатися перелюбницею, якщо стане (жінкою) іншому чоловікові; коли ж чоловік помре, вона вільна від закону і не буде перелюбницею, якщо стане (жінкою) іншому чоловікові.
- 4** Так само й ви, мої брати, умерли для закону тілом Христовим, щоб належати іншому, воскреслому з мертвих, щоб приносити плід Богові.
- 5** Бо, коли ми були в тілі, гріховні пристрасті, (розбуджені) законом, діяли в членах наших, щоб приносити плід смерті.
- 6** Тепер же ми звільнені від закону, умерши для того, що нас тримало, немов в'язнів, щоб служити в обновленні духа, а не згідно з старим законом.
- 7** Що ж скажемо? Що закон - гріх? Борони, Боже! Але я не знав гріха, як тільки через закон: бож я не знав би пожадливісті, коли б закон не наказав: «Не пожадай!»
- 8** Гріх же, взявши привід від заповіді, підняв у мені всяку пожадливість, бо без закону гріх - мертвий.
- 9** І я колись жив без закону. Та коли прийшла заповідь, гріх ожив,
- 10** а я умер; так то заповідь, що мала б бути мені на життя, стала мені на смерть.
- 11** Бо гріх, узявши привід від заповіді, звів мене і вбив нею.
- 12** Все ж таки закон святий, і заповідь свята, і праведна, і добра.
- 13** Значить, те, що добре, принесло мені смерть? Ніколи! Але гріх, щоб показати себе, що він гріх, послуговуючись добром, завдав мені смерть, щоб гріх, завдяки заповіді, виявив свою надмірно грішну силу.
- 14** Адже знаємо, що закон духовий, а я тілесний, запрований під гріх.
- 15** Бо, що роблю, не розумію: я бо чиню не те, що хочу, але що ненавижду, те роблю.
- 16** Коли ж роблю те, чого не хочу, то я згоджуюсь із законом, що він добрий.

- ¹⁷ Тепер же то не я те чиню, а гріх, що живе в мені.
- ¹⁸ Знаю бо, що не живе в мені, тобто в моїм тілі, добро: бажання бо добро творити є в мені, а добро виконати, то - ні;
- ¹⁹ бо не роблю добра, що його хочу, але чиню зло, якого не хочу.
- ²⁰ Коли ж я роблю те, чого не хочу, то тоді вже не я його виконую, але гріх, що живе в мені.
- ²¹ Отож знаходжу (такий) закон, що, коли я хочу робити добро, зло мені накидається;
- ²² мені бо милий, за внутрішньою людиною, закон Божий,
- ²³ але я бачу інший закон у моїх членах, який воює проти закону мого ума і підневолює мене законові гріха, що в моїх членах.
- ²⁴ Нещаслива я людина! Хто мене визволить від тіла тієї смерти?
- ²⁵ Дяка хай буде Богові через Ісуса Христа, Господа нашого! Отже, то я сам служу умом законові Божому, а тілом - законові гріха.

РОЗДІЛ: 8

Нема, отже, тепер ніякого засуду для тих, що в Христі Ісусі.

- ² Бо закон духа, (що дає) життя в Христі Ісусі, визволив тебе від закону гріха і смерти.
- ³ Бо те, що було неможливим для закону, ослабленого тілом, Бог, - пославши свого Сина в тілі, схожим на гріховне тіло, ради гріха, осудив гріх у тілі,
- ⁴ щоб оправдання закону здійснилося на нас, що ходимо не за тілом, а за духом.
- ⁵ Бо ті, що живуть за тілом, думають про тілесне; ті ж, що за духом, - про духове.
- ⁶ Бо прагнення тіла (веде) до смерти, а прагнення духа - до життя і миру;
- ⁷ тому що прагнення тіла вороже Богові - бо не кориться законові Божому, та й не може.
- ⁸ Тілесні не можуть подобатись Богові.
- ⁹ Ви ж не тілесні, але духовні, якщо Дух Божий живе у вас. Коли ж хтось Духа Христового не має, той йому не належить.
- ¹⁰ А як Христос у вас, то тіло мертво через гріх, але дух живий через праведність.
- ¹¹ І коли Дух того, хто воскресив Ісуса з мертвих, мешкає у вас, то той, хто воскресив Христа з мертвих, оживить і ваші смертні тіла Духом своїм, що живе у вас.
- ¹² Тим то, брати, ми боржники не тілу, щоб за тілом жити;
- ¹³ бо коли живете за тілом, то помрете. Якже ви духом умертвляєте тілесні вчинки, будете жити.
- ¹⁴ Усі бо ті, що їх водить Дух Божий, вони - сини Божі.
- ¹⁵ Бо ви не прийняли дух рабства, щоб знову підлягати боязні, але прийняли дух усиновлення, яким кличемо: «Авва! -Отче!»
- ¹⁶ Сам цей Дух свідчить разом із нашим духом, що ми - діти Божі;
- ¹⁷ а коли діти, то й спадкоємці ж Божі - співспадкоємці Христа, якщо ми страждаємо разом із ним, щоб разом з ним і прославитися.
- ¹⁸ Гадаю бо, що страждання нинішнього часу негідні майбутньої слави, яка має нам з'явитися.
- ¹⁹ Бо створіння очікує нетерпляче виявлення синів Божих.
- ²⁰ Створіння було підпорядковане суєті не добровільно, а через того, хто його

підкорив, у надії,

21 що й саме створіння визволиться від рабства тління, на свободу слави дітей Божих.

22 Бо знаємо, що все створіння разом понині стогне і разом страждає у тяжких муках.

23 Не тільки вони, а й ми самі, що маємо зачаток Духа, ми самі в собі стогнемо, очікуючи усиновлення, визволення нашого тіла,

24 бо ми надією спаслися. Коли ж хтось бачить те, чого надіється, то це не є вже надія; бо що хтось бачить, хіба того надіється?

25 Якже ми сподіваємося, чого не бачимо, очікуємо його витривало.

26 Так само й Дух допомагає нам у немочі нашій; про що бо нам молитися як слід, ми не знаємо, але сам Дух заступається за нас стогонами невимовними.

27 А той, хто досліджує серця, знає, яке бажання Духа і що він заступається за святих згідно з Божою волею.

28 Ми знаємо, що тим, які люблять Бога, - покликаним за його постановою, усе співдіє на добро.

29 Бо яких він передбачив, тих наперед призначив, щоб були подібні до образу Сина його, щоб він був первородний між багатьма братами;

30 яких же наперед призначив, тих і покликав; а яких покликав, тих оправдав; яких же оправдав, тих і прославив.

31 Що скажемо на це? Коли Бог за нас, хто проти нас?

32 Він власного Сина свого не пощадив, а видав його за всіх нас, - як же разом із ним не подарує нам усього?

33 Хто буде винувати вибраних Божих? Бог - той, що оправдує;

34 хто ж той, що засудить? Христос Ісус, який умер, ба й воскрес, що по правиці Божій, - він заступається за нас.

35 Хто нас відлучить від Христової любови? Горе чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?

36 Як написано: «За тебе нас увесь день убивають, уважають нас за овець (призначених) на заріз.»

37 Але в усьому цьому ми маємо повну перемогу завдяки тому, хто полюбив нас.

38 Бо я певний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили,

39 ні висота, ні глибина, ані інше якесь створіння не зможе нас відлучити від Божої любови, що в Христі Ісусі, Господі нашім.

РОЗДІЛ: 9

Я кажу в Христі правду, не обманюю, як свідчить мені моя совість у Святім Дусі.

2 Смукот мені великий і безнастанний біль у моїм серці.

3 Бо я бажав би сам бути відлученим від Христа за братів моїх, рідних мені тілом;

4 вони - ізраїльтяни, їм належить усиновлення і слава, і завіти, і законодавство, і богослужба, й обітниця;

5 їхні отці, з них і Христос тілом, який над усім - Бог, благословенний повіки. Амінь.

6 Воно не так, щоб слово Боже не здійснилося: бо не всі ті, що від Ізраїля - ізраїльтяни;

- ⁷ і не тому, що нащадки Авраама - всі діти, але: «Від Ісаака назветься твоє потомство»,
- ⁸ тобто, не тілесні діти - то діти Божі, але діти обітниці вважаються за нащадків.
- ⁹ Слово ж обітниці таке: «Цієї самої пори я прийду, і буде син у Сарі.»
- ¹⁰ Ба більше: Ревека зачала від одного ложа батька нашого Ісаака;
- ¹¹ коли ж вони ще й не народились і нічого доброго чи злого не зробили, - щоб постанова Божа була за вибором,
- ¹² не від діл, але від того, який кличе, - їй було сказано: «Старший молодшому буде служити!»
- ¹³ Як написано: «Якова полюбив я, Ісава ж зненавидів.»
- ¹⁴ Що ж скажемо? Що Бог несправедливий? Зовсім ні!
- ¹⁵ Бо він каже Мойсееві: «Помилую, кого хочу помилувати, і змилюсь, над ким хочу змилюватися.»
- ¹⁶ Отже це - не справа того, хто хоче, ані того, хто біжить, але Бога, що милує.
- ¹⁷ Письмо бо каже фараонові: «Власне, на те я тебе поставив, щоб на тобі показати мою силу і щоб по всій землі славилось моє ім'я.»
- ¹⁸ Отож, кого він хоче, того милує, а кого хоче, того чинить затверділим.
- ¹⁹ Скажеш, отже, мені: «Чому ще хтось докоряє? Хто бо спротивиться його волі?»
- ²⁰ А хто ти такий, чоловіче, що сперечаєшся з Богом? Хіба виріб із глини скаже тому, хто його зробив: «Навіщо зробив єси мене так?»
- ²¹ Хіба ганчар не має над глиною влади, щоб із того самого місива зробити одну посудину на честь, а другу на нечесть?
- ²² Коли ж Бог, хотівши показати гнів свій і виявити свою силу, зносив з великим довготерпінням посудини гніву, що вже були готові на погибель,
- ²³ щоб виявити багатство своєї слави на посудинах милосердя, котрі він наперед приготував на славу,
- ²⁴ -на нас, яких покликав не тільки від юдеїв, а й від поган, -
- ²⁵ як і в Осії він говорить: «Назву не мій народ моїм народом, і нелюбу - улюбленою.
- ²⁶ І на тім місці, де було їм сказано: «Ви - не мій народ!», там їх назвуть синами Бога живого.»
- ²⁷ Ісая ж про Ізраїля проголошує: «Хоч би число синів Ізраїля було, як морський пісок, тільки останок спасеться»,
- ²⁸ Господь бо негайно і цілковито виконає своє слово на землі.
- ²⁹ І як прорік Ісая: «Якби Господь сил не лишив нам насіння, ми були б, як Содом, і стали б подібні до Гомори.»
- ³⁰ Що ж скажемо? Що погани, які не шукали праведности, осягли праведність, і то праведність, що від віри;
- ³¹ Ізраїль же, що шукав закону праведности, не досяг закону праведности.
- ³² Чому? Бо вони спирались не на віру, а неначе на діла. Вони спотикнулись об камінь спотикання,
- ³³ як написано: «Ось я кладу в Сіоні камінь спотикання і скелю падіння. Хто ж вірує в нього, не осоромиться.»

РОЗДІЛ: 10

- Б**рати, бажання мого серця і моя молитва до Бога за них, щоб вони спаслися.
- ² Я бо їм свідчу, що вони мають ревність Божу, та вона не розумна.
- ³ Не розуміючи Божої справедливості й шукаючи установити свою власну, вони не покорилися справедливості Божій.
- ⁴ Бо мета закону - Христос, на оправдання кожного, хто вірує.
- ⁵ Мойсей про праведність, що від закону, пише: «Той, хто його виконує, буде ним жити.»
- ⁶ А справедливість, що від віри, так говорить: «Не кажи у твоїм серці: Хто зійде на небо?» - тобто: Христа звести додолу;
- ⁷ або: «Хто зійде в безодню?» - тобто: щоб вивести Христа з мертвих.
- ⁸ Що, отже, вона каже? «Близько тебе слово: в твоїх устах і в твоїм серці», тобто, слово віри, що його проповідуємо.
- ⁹ Бо коли ти твоїми устами визнаватимеш Господа Ісуса і віруватимеш у твоїм серці, що Бог воскресив його з мертвих, то спасешся,
- ¹⁰ бо серцем вірується на оправдання, а устами визнається на спасіння.
- ¹¹ Письмо бо каже: «Кожний, хто вірує в нього, не осоромиться.»
- ¹² Немає бо різниці між юдеєм і між греком; бо той самий Господь усіх, багатий для всіх, хто його призиває;
- ¹³ бо «Кожний, хто призове ім'я Господнє, спасеться.»
- ¹⁴ Як же призиватимуть того, в кого не увірували? Як увірують у того, що його не чули? А як почують без проповідника?
- ¹⁵ І як будуть проповідувати, коли не будуть послані? Написано ж: «Які гарні ноги тих, що благовістять добро!»
- ¹⁶ Та не всі послушали Євангелії. Бо Ісаї каже: «Господи, хто повірив тому, що ми чули?»
- ¹⁷ Тож віра із слухання, а слухання через слово Христове.
- ¹⁸ Та я питаю: Хіба вони не чули? Таж - «по всій землі рознісся їхній голос, їхні слова в кінці світу.»
- ¹⁹ І ще кажу: Може не зрозумів Ізраїль? Але ж перший Мойсей мовить: «Я викличу у вас заздрість не народом, збуджу ваш гнів народом нерозумним.»
- ²⁰ А Ісаї насмілюється і мовить: «Знайшли мене ті, що мене не шукали. Я об'явився тим, що про мене не питали.»
- ²¹ До Ізраїля ж каже: «Увесь день я простягав свої руки до неслухняного й упертого народу.»

РОЗДІЛ: 11

- О**тож питаю: Чи не відкинув Бог народ свій? Ніколи в світі! Бо і я ізраїльтянин, з роду Авраама, з коліна Веніямина.
- ² Бог не відкинув свого народу, що його наперед вибрав. Чи ж ви не знаєте, що Письмо про Іллю говорить, коли він скаржиться до Бога на Ізраїля?
- ³ «Господи! Пророків твоїх повбивали і жертovníки твої поруйнували, лишився тільки я один, і шукають душі моєї.»
- ⁴ І що ж йому відповідає віще слово Боже? «Зоставив я собі сім тисяч чоловік, що перед Ваалом коліна не схиляли.»

- ⁵ Отак і нині є останок, вибраний за благодаттю.
- ⁶ Коли ж за благодаттю, то не за діла; інакше благодать не була б благодаттю.
- ⁷ Що ж? Чого Ізраїль шукав, того не осягнув, вибрані ж осягнули. А решта затверділи,
- ⁸ як написано: «Бог дав їм аж по нинішній день дух приголомшення, очі, щоб не бачили, і вуха, щоб не чули.»
- ⁹ А Давид каже: Нехай їхній стіл сильцем їм буде, пасткою: їм на падіння та на заплату.
- ¹⁰ Нехай їхні очі потемніють, щоб не бачили, а їхній хребет зігнеться назавжди.»
- ¹¹ Отож питаю: Хіба вони спотикнулися, щоб упасти? Ні, зовсім ні! Але їхнє падіння стало для поган спасінням, щоб викликати їхню заздрість.
- ¹² А коли їхнє падіння це багатство для світу і коли їхній занепад це для поган багатство, то скільки більше повнота їх?
- ¹³ Я ж кажу вам, погани, - оскільки я апостол поган, то величатиму моє служіння, -
- ¹⁴ надіючись, що, може, мені якось пощастить розбудити заздрість своїх, споріднених тілом і декого з них спасти.
- ¹⁵ Бо коли їхнє відкинення - примирення для світу, то що буде їхнє прийняття, як не життя з мертвих?
- ¹⁶ І коли первісток святий, то й тіло; і коли святий корінь, то святе й галуззя.
- ¹⁷ Коли ж деякі з галузок відламалися, а ти, будучи дичкою оливною, защеплений був між них і став співучасником кореня та оливкового соку,
- ¹⁸ то не вихваляйся перед галуззям. А коли вихваляєшся, то знай, що не ти носиш корінь, а корінь тебе.
- ¹⁹ Ти скажеш: «Гілля відчахнуто, щоб мене нащепити.»
- ²⁰ Добре. Вони відламалися за невіру, а ти стоїш завдяки вірі. Тож не несися високо, а бійся!
- ²¹ Бо коли Бог не пощадив природного галуззя, то може й тебе не пощадити.
- ²² Тож май на увазі доброту і суворість Божу: на відпалих суворість, а на тебе доброта Божа, коли перебудеш у доброті; а коли ні, то й ти будеш відтятий.
- ²³ Та й вони, як не зостануться в невірі, будуть прищеплені, бо Бог має силу їх знову прищепити.
- ²⁴ Бо коли ти, відтятий від дикої з природи оливки, проти природи був прищеплений до доброї оливки, то скільки більше ті, що за природою будуть защеПЛені на власній оливці?
- ²⁵ Не хочу бо, брати, щоб ви не відали цієї тайни - щоб не були самі в собі велемудрі, - що засліплення спало частинно на Ізраїля, поки не ввійдуть погани повнотою;
- ²⁶ і так увесь Ізраїль спасеться, як написано: «Прийде з Сіону Визволитель, відверне від Якова безбожність.
- ²⁷ Такий буде завіт мій з ними, як відпущу гріхи їхні.»
- ²⁸ З огляду на Євангелію, вони через вас вороги; а з огляду на вибір Божий, вони улюблені заради батьків,
- ²⁹ бо дари Божі і покликання незмінні.
- ³⁰ Як ви колись були неслухняні Богові, а тепер помилені через їхній непослух,
- ³¹ так і вони тепер, через милосердя, якого ви зазнали, стали неслухняні, щоб і вони тепер зазнали милосердя.
- ³² Бо Бог замкнув усіх у непослух, щоб усіх помилувати.

- ³³ О глибино багатства, мудрости і знання Божого! Які незбагненні його постанови і недослідимі його дороги!
- ³⁴ Хто бо коли зрозумів думку Господню? Хто був його дорадником?
- ³⁵ Або хто дав йому наперед, щоб воно знову було йому віддане?
- ³⁶ Все бо від нього, через нього і для нього. Йому слава навіки. Амінь.

РОЗДІЛ: 12

Тож благаю вас, брати, на милість Божу, віддати тіла ваші як жертву живу, святу, приємну Богові: богослужбу від вас розумну.

- ² І не вподібнюйтеся до цього світу, але перемінюйтесь обновленням вашого розуму, щоб ви переконувалися, що то є воля Божа, що добре, що вгодне, що досконале.
- ³ Ласкою, яка мені дана, я кажу кожному з вас: не думати понад те, що треба думати, а думати скромно, мірою віри, як Бог наділив кожному.
- ⁴ Бо як в одному тілі маємо багато членів і всі члени не виконують ту саму роботу,
- ⁵ отак і ми: численні - одне в Христі тіло, кожен один одному член.
- ⁶ Маючи ж, згідно з даною нам благодаттю, різні дари: коли то дар пророцтва, виконуймо його мірою віри;
- ⁷ хто має дар служіння, нехай служить; хто навчання, нехай навчає;
- ⁸ хто напоумлення, нехай напоумляє. Хто дає - у простоті; хто головує - дбайливо; хто милосердиться - то з радістю.
- ⁹ Любов нехай буде нелицемірна; ненавидівши зло, приставайте до добра.
- ¹⁰ Любіть один одного братньою любов'ю. Пошаною один одного випереджайте.
- ¹¹ В ревності не будьте ліниві, духом горіть, Господеві служіть;
- ¹² веселі в надії, в горі терпеливі, в молитві витривалі;
- ¹³ святих у потребах спомагайте і дбайте про гостинність.
- ¹⁴ Благословляйте тих, що вас гонять; благословляйте, не проклинайте.
- ¹⁵ Радуйтеся з тими, що радуються; плачте з тими, що плачуть.
- ¹⁶ Між собою будьте одної думки, про високе не мудруйте, радше до покірного схиляйтеся; не будьте зарозумілі на себе.
- ¹⁷ Нікому злом за зло не віддавайте; дбайте перед усіма людьми про добро.
- ¹⁸ Коли можливо, оскільки це від вас залежить, будьте з усіма людьми в мирі.
- ¹⁹ Самих себе не відомщайте, любі, а дайте місце гніву, написано бо: «Мені належить помста, я відплачу», - говорить Господь.
- ²⁰ Але коли твій ворог голодує, нагодуй його; і коли має спрагу, напій його, бо, роблячи це, ти нагромаджуєш йому на голову розпалене вугілля.
- ²¹ Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром.

РОЗДІЛ: 13

Кожна людина нехай кориться владі вищій: нема бо влади, що не була б від Бога; і ті, існуючі влади, установлені Богом.

- ² Тим то, хто противиться владі, противиться Божому велінню, а ті, що противляться, самі на себе суд стягають.

- ³ Начальники бо страшні не тим, що добро, а тим, що зло чинять. Хочеш не боятися влади? Чини добро, і будеш мати похвалу від неї;
- ⁴ вона бо - слуга Божий, тобі на добро. А як ти чиниш зло, то бійся, бо недарма меч носить; вона - Божий слуга, що відомщає і карає того, хто чинить зло.
- ⁵ Тому треба коритися не тільки ради кари, але й ради сумління.
- ⁶ Через це бо платите й податки, бо то службовці Божі, що лише того й пильнують.
- ⁷ Тож дайте кожному належне: кому податок - податок, кому мито - мито, кому острах - острах, кому честь - честь.
- ⁸ Не майте жодних боргів ні у кого, крім боргу взаємної любови, бо той, хто любить другого, виконав закон.
- ⁹ Бо заповіді: «Не чини перелюбу», «Не вбивай», «Не кради», «Не пожадай», і всякі інші заповіді містяться у цьому слові: «Люби твого ближнього, як себе самого.»
- ¹⁰ Любов ближньому зла не чинить. Любов, отже, - виконання закону.
- ¹¹ Тим більше, що ви знаєте час, що вже пора вам прокинутись із сну: тепер бо ближче нас спасіння, ніж тоді, як ми увірували.
- ¹² Ніч проминула, день наблизився. Відкиньмо, отже, вчинки темряви й одягнімось у зброю світла.
- ¹³ Як день, - поведьмося чесно: не в ненажерстві та пияцтві, не в перелюбі та розпусті, не у сварні та заздросцах;
- ¹⁴ але вдягніться у Господа Ісуса Христа і не дбайте про тіло задля похотей.

РОЗДІЛ: 14

Слабкого в вірі приймайте, не вступаючи з ним у суперечки.

- ² Один вірить, що можна все їсти, а слабкий (у вірі) їсть городину.
- ³ Хто їсть, хай тим, що не їсть, не гордує; а хто не їсть, хай того, що їсть, не судить, бо Бог його прийняв.
- ⁴ Ти хто такий, що чужого слугу судиш? Своєму господареві стоїть він або падає; а стоятиме, бо Господь має силу втримати його.
- ⁵ Один відрізняє день від дня, для іншого ж - кожний день однаковий. Кожний нехай виробить собі певність думки.
- ⁶ Хто вважає на дні, ради Господа на них вважає; і хто їсть, ради Господа їсть, бож дякує Богові; і хто не їсть, ради Господа не їсть і дякує Богові.
- ⁷ Ніхто бо з нас не живе для себе самого і ніхто не вмирає для самого себе:
- ⁸ бо коли ми живемо, для Господа живемо; і коли ми вмираємо, для Господа вмираємо. Отож, чи ми живемо, чи вмираємо, ми Господні.
- ⁹ На це бо Христос умер і воскрес, щоб і над мертвими, і над живими панувати.
- ¹⁰ Ти ж чого судиш брата твого? Чого погорджуєш своїм братом? Усі ми станемо перед судилищем Божим,
- ¹¹ бо написано: «Як живу я, - каже Господь, - кожне коліно схилиться передо мною, і кожний язик визнає Бога.»
- ¹² Так ото, кожний з нас сам за себе дасть відповідь Богові.
- ¹³ Тож не судімо більш один одного, а радше вважайте на те, щоб не класти нічого перед братом, об що він спотикнувся б або й упав.
- ¹⁴ Я знаю, я переконаний в Господі Ісусі, що нема нічого нечистого в самому собі;

тільки коли хто думає, що щось нечисте, тому воно нечисте.

15 Коли твій брат сумує з-за їжі, то ти поводишся не за любов'ю. Не губи твоєю їжею того, за якого вмер Христос.

16 Не виставляйте вашого добра на зневагу.

17 Бо царство Боже не їжа і не пиття, а праведність, мир і радість у Святому Дусі.

18 Хто так служить Христові, той Богові вгодний і людям доподоби.

19 Дбаймо, отже, запопадливо про те, що веде до миру та до взаємного збудування.

20 Не руйнуй ради їжі Божого діла. Все чисте, та лихो чоловікові, що їсть, учиняючи спокусу.

21 Добре не їсти м'яса і вина не пити, ані того, через що твій брат спотикнувся б.

22 Ту віру, що ти маєш, тримай її про себе перед Богом. Щасливий той, хто не має викидів сумління в тому, що задумує робити.

23 А хто вагається, той, коли їсть, уже засуджений, бо не робить в добрій вірі; все бо, що не з віри, - гріх.

РОЗДІЛ: 15

Ми, сильні, мусимо нести немочі безсильних, а не собі догоджати.

2 Кожний із нас нехай намагається догодити ближньому: на добро, для збудування.

3 Бо й Христос не собі догоджав, а як написано: «Зневаги тих, що тебе зневажають, упали на мене.»

4 Все бо, що було написано давніше, написано нам на науку, щоб ми мали надію через терпеливість й утіху, про які нас Письмо навчає.

5 Бог же терпеливості й утіхи, за прикладом Христа Ісуса, нехай дасть вам, щоб ви між собою однаково думали за Христом Ісусом;

6 щоб ви однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа.

7 Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас у Божу славу.

8 Кажу бо, що Христос став слугою обрізання ради Божої правди, щоб здійснити обітниці, які було дано отцям;

9 а погани щоб прославили Бога за його милосердя, як написано: «Тож прославлятиму тебе серед народів, співатиму імені твоєму!»

10 І знову каже: «Возрадуйтеся, погани, з його народом!»

11 І знову: «Хваліте Господа, всі народи! Нехай його виславляють усі люди!»

12 І ще каже Ісая: «Буде - паросток Єссея, що встане панувати над народами. На нього будуть надіятись народи.»

13 Нехай же Бог надії сповнить вас усякою радістю та миром у вірі, щоб ви збагатились у надії, силою Духа Святого.

14 А й я сам, мої брати, переконаний щодо вас, що ви й самі повні доброти, наповнені усяким знанням і можете один одного напоумляти.

15 А коли я, подекуди, трохи сміливіше був написав вам, то я зробив це, щоб пригадати вам завдяки благодаті, яка дана мені Богом

16 на те, щоб я був служителем Христа Ісуса між поганями і виконував священицьку службу Божої Євангелії, щоб жертва поган була милою і освяченою у Святім Дусі.

17 Я маю, отже, чим хвалитись у Христі Ісусі щодо речей Божих.

- ¹⁸ Не смію бо говорити про те, чого Христос не сподівав через мене для послуху поган, словом і ділом,
- ¹⁹ силою знаків і чудес, силою Духа Божого; так що я розповсюднив Євангелію Христову від Єрусалиму й околиць аж до Ілїрику,
- ²⁰ вважаючи, однак, за честь не проповідувати Євангелії там, де Христове ім'я було вже відоме, щоб не будувати на чужій основі,
- ²¹ але як написано: «Ті, що про нього їм не звіщалося, його побачать; і ті, що про нього не чули, зрозуміють.»
- ²² Власне, тому я мав щоразу перешкоди, щоб прийти до вас.
- ²³ Тепер же, не маючи більше поля праці в цих країнах і гаряче бажаючи з давніх літ до вас прибути, коли виберуся в Еспанію,
- ²⁴ надіюсь, як буду проходити, побачити вас і що ви мене туди проведете, після того, як я трохи натішусь вами.
- ²⁵ Тепер же йду в Єрусалим, святим служити,
- ²⁶ бо Македонія і Ахая вирішили зробити якусь збірку на потреби вбогих святих в Єрусалимі.
- ²⁷ Вирішили, та й винні їм: бо як погани стали спільниками їхніх духових благ, то повинні допомогти їм у тілесних.
- ²⁸ Коли я це виконаю і вручу їм особисто цю збірку, направляюсь від вас в Еспанію.
- ²⁹ Я знаю, що коли прийду до вас, то прийду в повноті Христового благословення.
- ³⁰ Благаю вас, брати, Господом нашим Ісусом Христом і любов'ю Духа - ревно змагатися зо мною в молитвах за мене до Бога,
- ³¹ щоб мені вирватися від невірних в Юдеї і щоб служба моя в Єрусалимі була святим приємна;
- ³² щоб я з радістю прийшов до вас, коли на те воля Божа, і відпочив між вами.
- ³³ Нехай Бог миру буде з усіма вами. Амінь.

РОЗДІЛ: 16

- П**оручаю вам Фиву, сестру нашу, служительку Церкви в Кенхреях;
- ² щоб ви її прийняли у Господі, як святим личить, та щоб допомогли їй у кожній справі, в якій би вона вас тільки потребувала, бо вона багатьом стала у пригоді та й мені самому.
- ³ Вітайте Прискиллу та Акилу, співробітників моїх у Христі Ісусі,
- ⁴ які за мою душу шию свою клали, яким не лише я один дякую, але також усі Церкви поган;
- ⁵ вітайте також їхню домашню Церкву. Вітайте Епенета, улюбленого мого, що є первісток Ахаї для Христа.
- ⁶ Вітайте Марію, що багато для вас трудилася.
- ⁷ Вітайте Андроніка та Юнію, родичів моїх і співв'язнів, що є визначні між апостолами, які випередили мене в Христі.
- ⁸ Вітайте Ампліята, улюбленого у Господі.
- ⁹ Вітайте Урбана, співробітника нашого в Христі, і Стахія, улюбленого мого.
- ¹⁰ Вітайте Апелла, випробуваного в Христі.
- ¹¹ Вітайте Аристовулових. Вітайте Іродіона, родича мого. Вітайте Наркисових, що в

Господі.

12 Вітайте Трифену і Трифосу, що працюють у Господі. Вітайте улюблену Персиду, що багато трудилась у Господі.

13 Вітайте Руфа, вибраного в Господі, і його та мою матір.

14 Вітайте Асинкрита, Флегонта, Гермеса, Патроваса, Гермю і братів, що з ними.

15 Вітайте Філолога та Юлію, Нерей і його сестру, Олімпія і всіх святих, що з ними.

16 Вітайте один одного святим поцілунком. Усі Церкви Христові вас вітають.

17 Благаю вас, брати, остерігайтеся тих, що ширять незгоди та зневіру проти науки, якої ви навчились, і уникайте їх;

18 бо такі служать не Господові нашому Христові, а власному череву і милими та піднесеними словами зводять серця простодушних.

19 Ваша слухняність дійшла до всіх. Ви - моя радість, але я хочу, щоб ви були мудрі в доброму і від зла чисті.

20 Бог же миру роздавить незабаром сатану під вашими ногами. Благодать Господа нашого; Ісуса Христа (хай буде) з вами.

21 Вітає вас мій співробітник Тимотей, як також Лукій, Ясон та Сосипатр, мої родичі.

22 Вітаю вас у Господі я, Терцій, що написав цього листа.

23 Вітає вас Ґай, гостинний для мене і всієї Церкви.

24 Вітає вас Ераст, скарбник міський, і брат Кварт.

25 Тому ж, хто може вас утвердити згідно з моєю Євангелією та з проповідуванням Ісуса Христа, згідно з відкриттям тайни, промовчаної протягом відвічних часів,

26 а тепер же об'явленої через писання пророків, за веліннями предвічного Бога, розголошеної ж для всіх народів, щоб вони повинувалися вірі, -

27 Богові, єдиному мудрому, через Ісуса Христа, слава на віки вічні. Амінь.

For other languages please go to www.wordproject.org